

Ha lehull csillagom, nem lesz, ki sirasson,
Úgy megyek el innen, hogy űr ne maradjon.
Nem megyek rettegve, nem vesztek sok szépet,
Szeretett falumról, tán viszek emléket.
Nem voltam üstökös, a csillagos égen,
Csak egy picci fénypont, csillagász sem látta,
Mint egy szürke porszem éltem e világban.
Szerény csendességben, hűvös szeretetben,
Pedig harc dúlt érte, mindég a szívemben.
Sok kudarcok között fel-felvillant létem,
Mégis úgy gondolom, nemhiába, éltem.
Most hogy elbúcsúzom, a szívetek ne fájjon,
Kis falumnak népe, az isten megáldjon.

A fejfámra

Vagyunk porszem itt a földön
Botladozunk csak a rögön
Ahogy jöttünk, úgy távozunk
Még nyomot is alig hagyunk